

במקום רז, לא יתכן שהוא ייצג את צעירי תל-אביב. ויניר לא נכנע. אם אינכם מסכימים — נלך לבחירות חשאיות, במקום להגיע ל"הסכם", אים על הצעירים, והגסיון האחרון הוכיח ש"לא כדאי לכם".

בראלי ניסה את מזלו פעם נוספת. בגלל רז תשרו את ההסכם? שאל ונעץ עניו בשרגא נצר, ששתק כל הזמן.

בראלי הבין כי הקרב אבוד, הסכים לצירוף רז למרכז, בו נשאר שרגא נצר השליט היחיד על ה"חברים מן השורה".

מספר המול

מה יש לנו לפני הבחירות הוא היה טוב בשביל לשבת בכנסת, ועכשיו כבר לא? הטיח עסקן ספרדי ממורמר כלפי מפלגתו הפרוגרסיבית.

הוא, במקרה זה היה ברוך עזריאל, חתם ב"רשימת הפרוגרסיבים לכנסת את מספר המול 7. ערב מפלגתו כליד המטרופולין של יהודי ספרד, סאלוניקי שביוון, ממגיני ירושלים בש"ט 1920, חבר המועצה ה"משפטית והועד הפועל הציוני המצומצם, הוגה הרעיון המדיני של ברית הפריפריה — ברית בין ישראל והעמים הסובבים את עמי ערב"ו השבוע רצו הפרוגרסיבים רק דבר אחד ממועדם הספרדי: שיתפטר.

היום הפופולרי. לא גרמה לכך שום מגרעת של עזריאל עצמו. כל אשר ביקש שו ראשי הפרוגרסיבים, יוצאי מרכז ומזרח אירופה, היה להכניס לכנסת את חברם, עורך-הדין גדעון האונגר, ליד פולין (1915), העומד במקום השמיני ברשימה. הם רצו שהאונגר יהיה סגן שר המשפטים — וסגן שר חייב, לפי החוק, להיות חבר-כנסת.

לפרוגרסיבים שמורים רק ששה מקומות בכנסת. כדי להכניס את האונגר, היה צורך לא רק בהתפטרות עזריאל, אלא גם בהתפטרות פנחס רוזן מחברותו בכנסת. מאחר ששר, בניגוד לסגן-השר, אינו חייב להיות חבר-כנסת, היתה התפטרות זו חסרת משמעות מעשית.

אולם חסידיו הרבים של עזריאל, נעים ההליכות, התקשו בהבנת ההגיון הסוליטי של ראשי מפלגתם. הם ראו בכך תמרון אשכנזי

15 שעות. אולם ראש-הממשלה החמקני, מצא, כמו תמיד, הסבר שהניח את דעת צירי מפא"י: יום לפני כן התכונן רק לאיתור בין מפא"י לבין הפועלים הבלתי-מפלגתיים, עתה הוא מתכונן לאיתור של מפא"י עם שתי המפלגות האחרות.

לחתיקי מפא"י לא היתה זו הצעה חדשה. כי לפני 16 שנים, אחרי שיצחק טבנקין הקים את המפלגה העצמאית של אחרות העבודה (שנקראה תחילה "סיעה ב"), כינסה מפא"י כנס איתור דומה, הוסיפה לשורותיה 12 אלף חברים חדשים. אילו הצליחה לזכות באותה הצלחה גם עתה, היתה מפא"י, ה"מונה 170 אלף חברים, זוכה ב"30 אלף חברי מפלגה נוספים. אולם צירי הועדה, שאישרו את הצעת בן-גוריון, לא הירבו להשקיע מאמצים לפתרון הבעיה. שיכורי-יצחון הסתובבו השבוע במסדרוני היכל התרבות. היו משוכנעים כי בבחירות הבאות לכנסת יזכו לרוב מכ"רע, גם ללא שיטת הבחירות האזוריות.

הפוסק: שרגא נצר

חובה להעלות כוחות צעירים בני 20-25 לעמדות מפתח, הכריז דויד בן-גוריון ב"סיכום ועידת-מפא"י מעל במת היכל-התרבות בתל-אביב (ראה לעיל).

נחום רז, צעיר הגוש בן ה"24, שבחירתו למרכז המפלגה היתה מובטחת, ליקק את שפתיו. הוא ידע שביג"י כלל פיסקה זו בנאומו בהשפעת מנהיגי הגוש, שניסו לשכנעו כי ליד-טיפוחיהם יותר צעירים ממני היגי מעלי-היעור, שכבר עברו את גיל ה"35".

היתה זו תוצאה של שיחה קטנה, שנערך כה שבוע קודם לכן בקפה ורד, רחוב דיזינגוף, בתל-אביב. ליד השולחן ישבה משלחת הצעירים שהודרכה על-ידי שמעון פרס, ושבי ראשה הופיע מאיר ("מוריסק") בראלי. אל השולחן הצטרפו מנהיגי הגוש שרגא נצר ומנהל משען זאב ויינר. מטרת הפגישה בין משלחת הצעירים ושני ראשי הגוש: לחלק את 28 המקומות של נציגי סניף תל-אביב במרכז מפא"י, בין הגוש והצעירים.

רז — למרכז. שני הצדדים הסכימו לחלוקה הראשונית: 23 נציגי-הגוש, חמישה מעלי-יעור. בראלי השקט הקריא את שמות נציגיו, הגוש לא התנגד.

גם בראלי וחבריו אישרו כמעט אוטומטית את שמות אנשי הגוש, שהוקראו כ"מניהם על-ידי זאב ויינר. עד שחיינו הקריא את שמו של נחום רז.

"מתנגדים", הכריז בראלי, "כולם — רק לא הוא".

"לא נחתר עליו", השיב ויינר. בראלי חיש מוצא, הציע לגוש פתרון מפתח: "נחתר על שנים מחמשת נציגיו, בתנאי שתכניסו למרכז מפא"י מישהו אחר

המשך (מעמוד 4)

זאת כבר ישב בן-גוריון, במרחק שלושה יעדים ממנו. אך דיין, שעבר את הבמה לאורכה כדי ללחוץ את ידי ארן, העדיף לעשות את כל הדרך בחזרה מבלי לשוחח עם ראש-הממשלה.

פנטומימה שרתית. אחרי שהתיישב בין במקומו, סימו החתיקים את העלאת כרונותיהם. בן-גוריון פתח את נאומו ה"דול".

שופע בריאות יותר תמיד, קבע ביג"י: מפא"י לא תירתע מהעדפת טובת המדינה על טובת כל ארגון חלקי אחר, לא בעל זכויות גדולות ביותר במדינה. היתה זאת הכרזת מלחמה על פנחס לבון, ודובר בשם ההסתדרות, ביחוד על רקע זשבר המורים התיכונים.

איתור תנועת-הפועלים חיוני לחיזוקה, אין טעם וסיבה בקיום רסיסים מכובדים של רפים פועליים.

מרכז מפא"י צריך לנסח עקרונות סדר של תנועת-הפועלים כדי להמציאם לכל רובד בישראל, וכל מי שיקבלם יקרא להש"תף בוועידת איתור, שתתקיים תוך חצי שנה.

הקהל המתוח, שקיחה לשמוע פרטים והימנים על נסיעתו לארצות-הברית ובריי ניה, לא שמע מפי ביג"י דבר על תוכן ילחותיו. צירי מפא"י הסתפקו בהערותיו של תנועת-הפועלים.

היחיד שרגו היה משה שרת. הוא אטם את אוזניו. בשורת תנועת-מחאה הסרות בלגנות, שרגאו היטב בכל סינה בהיכונת-תרבות, הביע בפנטומימה ברורה, מלחה וזווות כסא צורמניות את רחשי לבו כלפי נואם, עד כדי העמדת פני ישן (ראה ומזונות).

ביג"י הבחין בכך היטב. במסכת התקפותיו של "מלגי תנועת-הפועלים של יידי טבנ"ן ויער", לא שחכ לשלוח חץ מורעל גם ליבו של חובב השפה העברית משה שרת, ובמשך הועידה דאג לעקוץ כל נואם, שתי כל את דבריו בשפה זרה.

כשאמר באידיש כי לא ימסור "תכליס" ל שיחותיו בחו"ל, היפנה ביג"י את מח"ית גופו של שרת, העיר כלפיו תוך הנפת "אני יודע — תכליס בעברית זה תכ"ת".

שרת המנומס תפס בראשו. דלת אחרות. למחרת ניתנה לו ההז'מנות להשיב. הוא קיבל את רשות הדיבור, 'על להצעה לכנס ועידה של איתור הפועלים, זלא בהסכמת מפ"ם ואחדות-העבודה. ביג"י ישב אותה שעה ליד שולחן העתור'אימ, העיר בגיחון: "אני עוד אענה לו". תשובת ראש-הממשלה היתה קצרה. "אי זור תנועת הפועלים לא יתגשם עוד בחי"ז"כריה. היתה זאת סתירה בולטת לדבריו מלפני

נשה שרת מכסה את עיניו

להיפטר מן הנציג הספרדי היחיד בראש רשימתם. מוצא אפשרי: העברת עזריאל לתפקיד דיפלומטי בעולם הלטיני, פניו הדרך להאר זנר, שיהיה או הבוס האמיתי של משרד המשפטים.

עתונות

הדלת הנושלה

חברי מזכירות מפא"י ישבו דרוכים, ב"אחד מערבי השבוע שעבר, לפני שובו של דויד בן-גוריון לארץ. הדיון בפרשת התפטרותו של שר החינוך והתרבות זלמן ארן מרט את עצביהם. ארן ויריבו, שלום לוי, לא גילו סימנים של נכונות לפשרה. גם מזכיר מפא"י יוסף אלמוגי היה נרגז,

בתנאי שהפרוגרסיבים יצליחו להעביר חוק, שיטול מן היועץ המשפטי את עצמאות תו המוזלסת וסמכויותיו הנרחבות, לפי הצעת העולם הזה. הצעה כזאת הוגשה גם על-ידי יוסף סרלין בשם הצי"כ.

תעלומה גנוזה: כיצד נגנבו כתבי הדת

קר עיוני. הוא חיפש משהו סנסציוני. הסני'סיה נמצאה: תוך עבירה חמורה על החר'קים הנקשים של מארחיו, הצליח לגלות את עיקרי הדת הסודיים של הדרוויים, להע'תיק פרקים שלמים מספריהם.

היה זה פשע חמור. כי מנהג דרווי קדוש קובע, שרק מי שהוכתר כזקן או חכם רשאי לקרוא בספרים הדתיים. שאר בני העדה הדרווי, חייבים להסתפק בשמיעת התורה בעל-פה, לפי משפטי הזקנים השופ'טים את בני-עמם.

אף על פי שכל הדרוויים יודעים את הכתוב בספרי הדת, רובם, פרט לזקנים, לא ראו בכתב את העקרונות המקודשים. גישת נוכרים לכתבי-הדת מחייבת את המ'תתם. הזר היחיד שהעז, בעזרת בן-השייך, ללעלל בספרי הדת של הדרוויים, היה עמוס פרידמן.

הדת הדרוויית היא תערובת של יהדות, נוצרות ואיסלאם, והיא דוגלת באל אחד שהופיע לא פעם לעיני בני-אדם, בדמות אנושית. הופעתו האחרונה היתה ב"1030 במצרים, בדמותו של הכליף אל-חאכם. הם מאמינים שאלי-חאכס ישוב כדי להעניש את הכופרים ולהנחיל נצחון-עולם לדתם, המבוססת על שבע מצוות: אמת, הבנה הדדית, זחיית כל דת אחרת, התרחקות מ'רוחות רעות ומאנשים שירדו מדרך הישר, הכרח בייחוד האל, הסתפקות בכל עבודה, סבלנות בכל התנאים.

ראשיהעדה אמין טאריף לזר המנגה את הסוד — מתת

הילכו סביבה, כאילו התכונן הגנב לנסוע עם המחקר לאוניברסיטת סורבון הצרפתית, להגיש אותה לפרופסורים שם, היו נמוגות. אולם השלטונות העדיפו למנוע את פרו'סום הפרשה. כי מאחורי הידיעה הקטנה הסתתר אחד הסודות הכמוסים ביותר: גילוי קיומה של עבודת-המחקר היה מערער סופית את היחסים המתוחים בלאו-הכי, בין ממ'שלת ישראל והעדה הדרוויית בארץ. מחבר המחקר, עמוס פרידמן, צבר צעיר מראשון-לציון, עלול היה נוסף לזאת לגרום אף לשפ'רדם בלתי-פוסק בקרב הדרוויים.

הזר בקדשי הדת

פרשה החלה לפני למעלה משנה. ליד באר-שבע הכיר עמוס פרידמן, ש'התגורר בשנים האחרונות בחיפה, את בנו של שייך אמין טאריף, ראש העדה הדרוויית בוגר בית-הספר התיכון, שלא השלים עדיין את בחינותיו, רכש את אמונו של הדרווי. ההיכרות בין השניים הפכה לידי'דות עמוקה, שבאחד הימים נשאה פירות בשלים: עמוס הביע בפני ידיו את רצונו לבקר בביתו. בזהירות רבה גילה לדרווי כי בכתונת לחיות בין בני עדתו, לערוך מחקר סוציולוגי על אורח חייהם.

לדרווי לא היתה כל סיבה להתנגד. כאדם המתפאר בהכנסת-האורחים שלו, הזמין את פרידמן אליו, איפשר לו לחיות שבועות אחדים בביתו. אך פרידמן לא הסתפק בכח

הידיעה המרעושה ביותר, שהועברה הש'רע מלה לאזון בין עובדי שרות השידור ברמה גלה לחישות מדיים בחוגי הבוהמה תל-אביבית, יכלה להיות ידיעה מסתורית גילה: עובד גלי-צה"ל גנב עבודת-מחקר ולי חיי הדרוויים, שנמסרה לעיבוד רדיו-ווגי.

גילוי של הגנב עשוי היה להיות סיפור'תח. דחקא הקריין הצעיר (21), שהציג את עצמו כעד והירבה לשפת פעולה עם ווקרי הפרשה ולעזור להם במציאת הגנב, חשד על ידם. הם הזמיניהו לחקירה, הו'יעו לו כי אין להם ספק שהוא הגנב.

הקריין כתיש את ההאשמה שיוחסה לו. רק רגע האחרון, לפני שהוכנס על-ידי שומ'יו לדירת הוריו בצפון תל-אביב, נשבר ורוב גלי-צה"ל, התחנן בפניהם: "אני מודה אשמה. עבודת המחקר נמצאת אצלי. רק ל תספרו להורי, כי אמי חולה. דעו שלא נבתי את החומר. הוא נמצא אצל אחד שם מיכאל הולר. כשהולר ניקה את חדרו פרט בתחנת-השידור מצאתי את העבודה ין לבניו. לקחתי אותה הביתה כדי לקרוא ה".

החוקרים רשמו את הודאתו, אימרו עליו לא יעז לגלות את תוכן החקירה לאף תד.

אילו פירסמה המשטרה את הידיעה הפיק'זית, היתה הפרשה מסתימת יום אחרי דפסתה בכל העיתונים, איש לא היה ממ'יך להתעניין בה. הבדידות המסתוריות ש'